

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

วจนลีลาในหนังสือเข็มทิศชีวิต ตอน

“แผนที่ดูจิต บริหารชีวิต สู่อิสระทางการเงินและจิตใจ1”

The stylistic in the book, Life Compass:

"A Map to See the Mind, Manage Life to Financial and Mind Freedom"

รัชตา มาอากาศ^{*}, ณรงค์กรณ รอดทรัพย์^{**}, อรทัย ชินอัครพงศ์^{***}

Ratchata Maakat^{*}, Narongkan rodsu^{**}, Orathai Chunakhrapong^{***}

(Received : May 11, 2021 / Revised : June 21, 2020 / Accepted : June 29, 2020)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวจนลีลาในหนังสือเข็มทิศชีวิต ตอน “แผนที่ดูจิต บริหารชีวิต สู่อิสระทางการเงินและจิตใจ” ของฐิตินาถ ณ พัทลุง ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา 7 บท 77 เรื่อง มาเป็นข้อมูลในการศึกษา โดยใช้กรอบแนวคิดเรื่องวจนลีลาของมาร์ติน โจส (Joos, M., 1961) ผลการศึกษา พบว่า วจนลีลาในหนังสือเข็มทิศชีวิต เป็นวจนลีลาแบบหาหรือ (Consultative style) มากที่สุด นอกจากนั้น พบ วจนลีลาแบบเป็นกันเอง (Casual style) และ วจนลีลาแบบสนิทสนม (Intimate style) ตามลำดับ และพบว่าเป็นหนังสือที่ไม่ใช้วจนลีลาแบบตายตัว (Froze style) และวจนลีลาแบบเป็นทางการ (Formal style)

คำสำคัญ : วจนลีลา , หนังสือเข็มทิศชีวิต

Abstract

The objectives of this study are to examine the style of a book “Life Compass: a map of mind for life management to the freedom of money and mind” by Thitinart Na Pattalung. The book contains 7 chapters with 77 stories. The conceptual framework employed in data analysis is Martin Joos Style (Joos, M., 1961). The result of the study reveals that the style of the book Life Compass is consultative style the most. In addition, there is casual style and intimate style are frequently found, respectively. This book does not contain froze style or formal style.

Keywords: Style, Life Compass

*นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

**ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

***ดร.ภาควิชาภาษาศาสตร์ คดีชนวิทยา ปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

*Corresponding author e-mail:

บทนำ

หนังสือ ประเภท How to หรือหนังสือประเภทให้แนวคิด แง่คิด ได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นจำนวนมาก หนังสือชั้นนำทั่วไปจึงนิยมนำหนังสือประเภทนี้เข้ามาวางจำหน่าย ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา มีหนังสือหลายเล่มที่ตีพิมพ์ซ้ำ ๆ จากหลายสำนักพิมพ์ ซึ่งผู้เขียนได้นำประสบการณ์ความทุกข์ของตนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น การเปลี่ยนความทุกข์ให้กลายเป็นบทเรียนอันล้ำค่า แปรปัญหาที่บั่นทอนชีวิตจิตใจ ให้กลายเป็นปัญหาสร้างสรรค์ชีวิต และจุดประกายความหวังให้แก่คนจำนวนมากได้อย่างน่าชื่นชม หนังสือที่สร้างกำลังใจ ให้แง่คิด แนวทางการดำเนินชีวิตจากประสบการณ์ของผู้เขียนนั้น เรียกว่าหนังสือ How to ซึ่ง พจนานุกรม แปลความหมายภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย ได้ให้ความหมาย How to (เฮาทุ) ว่าหมายถึง การสอนหรือวิธีอธิบายการทำในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (<https://www.online-english-thai-dictionary.com/?word=how-to&d=1&m=0&p=1>)

หนังสือประเภท How to นั้นเป็นหนังสือที่มีบทบาทสำคัญและได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายทั่วโลก ตามร้านหนังสือต่าง ๆ ได้จัดลำดับและให้ความสำคัญกับหนังสือประเภทนี้เป็นอย่างมาก เนื่องจากหนังสือประเภทนี้สามารถ สร้างแนวคิดใหม่ให้กับผู้อ่านเพื่อแก้ปัญหาของตนหรือสังคม หนังสือ How to จึงเป็นส่วนหนึ่งของจิตวิทยาพัฒนาตนเอง อริยญา ต้อยคัมภีร์, และจิระสุข สุขสวัสดิ์ (2542, น. 44) กล่าวว่า หนังสือประเภทจิตวิทยาพัฒนาตนเอง ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Self - development ซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกับ คำว่าการพัฒนาตนเองและมักใช้แทนกัน ได้แก่ การปรับปรุงตน Self - Improvement การบริหารตน Self - management และการปรับตน Self- modification ซึ่งล้วนหมายถึงการเปลี่ยนแปลงตัวเองให้เหมาะสมเพื่อสนองความต้องการและเป้าหมายของตนเองหรือเพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่สังคมคาดหวังโดยแบ่งจุดมุ่งหมายของหนังสือประเภทจิตวิทยาพัฒนาตนเอง ออกเป็น 2 ความหมาย คือ หนังสือที่มุ่งการพัฒนาตน การที่บุคคลพยายามที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตนเองให้ดีขึ้นกว่าเดิม เหมาะสมกว่าเดิม ทำให้สามารถดำเนินกิจกรรม แสดงพฤติกรรม เพื่อสนองความต้องการแรงจูงใจ หรือเป้าหมายที่ตนตั้งไว้ กับอีกความหมายหนึ่ง คือ การพัฒนาศักยภาพด้วยตนเองให้ดีขึ้นทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เพื่อให้ตนเป็นสมาชิกที่มีประสิทธิภาพของสังคม เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นตลอดจนเพื่อการดำรงชีวิตอย่างสันติสุข

นักจิตวิทยาในกลุ่มมนุษยนิยมยังได้กล่าวถึงการพัฒนาตนว่า เป็นการพัฒนาศักยภาพของบุคคลไปสู่ทิศทางที่เหมาะสม กับความสามารถของแต่ละบุคคล ด้วยการตระหนักรู้ในตนเอง และพัฒนาตนไปสู่การรู้จักตนเอง การตระหนักในคุณค่าและศักยภาพที่แท้จริงของตนเอง และการใช้ชีวิตได้อย่างเต็มศักยภาพที่ตนเองมีอยู่ตัวอย่างเช่น คาร์ลสัน ซัม โรเจอร์ อังใน (อริยญา ต้อยคัมภีร์, และจิระสุข สุขสวัสดิ์, 2542, น. 44) กล่าวว่า บุคคลแต่ละคนเกิดมาพร้อมกับธรรมชาติ ด้านบวก คุณความดี การมีความสามารถ และการมีแรงจูงใจภายในที่จะพัฒนาตนเองไปข้างหน้า สู่การเป็นผู้ทำสิ่งต่าง ๆ ได้เต็มศักยภาพด้วยตัวเอง คาร์ล จุง (Jung, C. G., 2012) ได้เสนอแนวทางพัฒนาตน หรือพัฒนาแก่นแท้ โดยใช้คำว่า “ความเป็นปัจเจก

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิต

บุคคล (Individuation) ซึ่งหมายถึง กระบวนการพัฒนาส่วนบุคคลโดยมีการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจของบุคคล ภายในจิตใจสำนึกส่วนตัว เปลี่ยนให้เป็นความตระหนักรู้ การพัฒนาแก่นแท้ นี้ มีผลต่อการรักษาด้านภายใน จิตใจและด้านกายภาพของบุคคลแบบองค์รวม นอกจากการสัมผัสผลในส่วนของคุณภาพทางกายภาพและ สุขภาพทางจิตแล้ว บุคคลที่สามารถเข้าสู่การพัฒนาแก่นแท้แห่งตนได้นั้น คือผู้ที่มีความกลมกลืน มีความ รับผิดชอบ รวมไปถึงมีอิสรภาพและความยุติธรรม เข้าใจในการทำงานของมนุษย์ ธรรมชาติและจักรวาล

ในบรรดาหนังสือจิตวิทยาพัฒนาตนเองที่เขียนโดยนักเขียนชาวไทย งานเขียนชุด “เข้มทิศชีวิต” ของฐิตินาถ ฦ พัทลุง เป็น หนังสือที่ขายดีติดอันดับหนังสือขายดี (Best Seller) มาอย่างยาวนาน ได้รับคำ นิยมจากผู้อ่านที่มีชื่อเสียงหลายท่านด้วยกัน ดังเช่น

พระไพศาล วิสาโล ได้กล่าวไว้ในหนังสือเข้มทิศชีวิต 1 (ฐิตินาถ ฦ พัทลุง, 2547). ว่า “คุณฐิตินาถ มิใช่ นักปฏิบัติธรรมทั่วไป ที่มองว่าธรรมะเป็นเรื่องของจิตใจ หากยังเห็นว่าธรรมะนั้น ควรช่วยสังคม ธรรมชาติ และโลก มีสภาพที่ดีกว่าเดิมด้วย” คุณหญิงจันทรี หาญเจนลักษณ์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือเข้มทิศ ชีวิต 1 (ฐิตินาถ ฦ พัทลุง, 2547) ว่า “รู้สึกอัศจรรย์ใจกับการเข้าถึงธรรม ความคิดอ่านของผู้หญิงคนนี้ อ้อยดัง ความเป็นนักคิด นักธุรกิจ นักปฏิบัติธรรมมาผสมผสานกันได้อย่างพอเหมาะพอดี” ทำนองเดียวกับที่ ศ.นพ. ประเวศ วะสี ได้กล่าวไว้ในหนังสือเข้มทิศชีวิต 1 (ฐิตินาถ ฦ พัทลุง, 2547). เช่นเดียวกันว่า มองว่าในชีวิตอัน ไร้แรงของมนุษย์ในปัจจุบัน หนังสือเล่มนี้จะก่อให้เกิดความบันเทิงใจกับผู้อ่านจนอยากฝึกดูใจของตนเอง แม้แต่นักอ่านในวงการบันเทิง เช่น ดารา นักแสดง อย่าง มาช่า วัฒนพานิช เห็นว่าหนังสือเล่มนี้ให้ประโยชน์ กับตนเองช่วยให้เกิดความสงบและรู้เท่าทันตัวเอง

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาการใช้ภาษาซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของนักเขียนแต่ละคนการใช้ ภาษาสะท้อนถึงประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิด รสนิยม ตลอดจนความรู้ความสามารถของนักเขียนแต่ละคน อาจแสดงในรูปของการใช้คำ การใช้ประโยค ซึ่งผู้อ่านสามารถสังเกตได้จากงานเขียนของนักเขียนนั้น ๆ ซึ่งกลวิธีการถ่ายทอดเนื้อหาและการใช้ภาษา เรียกว่า วจนลีลา

มาร์ติน โจส เป็นบุคคลที่มีความสำคัญ และเป็นที่ยุติกันดีในเรื่องวจนลีลา เพราะทำการวิจัย เกี่ยวกับวจนลีลาในภาษาอังกฤษ และได้เขียนหนังสือเรื่อง The Five Clocks เป็นการวิเคราะห์ให้เห็น ความแตกต่างของวจนลีลา 5 ระดับในภาษาอังกฤษ โดยเรียงลำดับจากวจนลีลาที่เป็นทางการมากที่สุดไป ยังวจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุด (Joos, M., 1961, pp. 11 – 18 อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2547, น. 76 – 78) ดังต่อไปนี้

1. วจนลีลาแบบตายตัว (Frozen style) ได้แก่ รูปแบบของภาษาที่ใช้พูดกับบุคคลที่เป็นที่เคารพ สักการะสูงสุด เช่น ภาษาที่ใช้กราบบังคมทูลพระมหากษัตริย์ และราชาศัพท์ที่ใช้บรรยายพระราช-กรณียกิจ ต่าง ๆ รวมทั้งภาษาที่ใช้เรียกขานในศาล ที่ประชุมรัฐสภา และภาษาที่ใช้กล่าวในพิธีการสำคัญ ๆ ต่าง ๆ และเป็นภาษาเก่าแก่ที่มีใช้มาเป็นเวลานานในสังคม

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

2. วจนลีลาแบบเป็นทางการ (Formal style) ได้แก่ ภาษาที่ใช้ในโอกาสสำคัญ และใช้พูดกับบุคคลที่สูงกว่าและใช้พูดเรื่องสำคัญซึ่งผู้พูดมีความเอาใจจริงเอาใจจ้ง เช่น ภาษาที่ใช้ในบทความทางวิชาการ การกล่าวสุนทรพจน์ การบันทึกรายงานการประชุม การเขียนจดหมายราชการ ลักษณะเด่นของภาษาในวจนลีลานั้นไม่เอ็งการและตายตัว แต่ก็มีรูปแบบที่ซับซ้อนและสมบูรณ์ทางไวยากรณ์ของภาษาไทย

3. วจนลีลาแบบปรึกษาหารือ (Consultative style) ได้แก่รูปแบบภาษาที่ใช้ติดต่อสนทนาในอาชีพการงานประจำวัน การประชุม การปรึกษาหารืออย่างไม่เป็นทางการ ผู้พูดมีความจริงจ้งน้อยกว่าในวจนลีลาเป็นทางการ แต่ก็มากกว่าในวจนลีลาเป็นกันเอง ลักษณะด้านภาษาของวจนลีลาหารือมีโครงสร้างที่หลวมกว่าและไม่สมบูรณ์ตามกฎไวยากรณ์ มีการละคำ เช่น ละประธานของประโยค มีการใช้คำภาษาต่างประเทศ และประโยคซับซ้อนน้อยกว่า

4. วจนลีลาแบบเป็นกันเอง (Casual style) ได้แก่ การใช้ภาษาที่ใช้พูดกับเพื่อนฝูงที่รู้จักคุ้นเคยกันพอสมควร แต่ไม่ถึงกับสนิทสนมมากนัก ผู้พูดจะรู้สึกสบายๆ ไม่ตึงเครียด ลักษณะของภาษามีข้อสังเกตได้คือ มีการออกเสียงไม่ชัดเจน มีการรวบคำ กร่อนคำ หรือใช้คำย่อ มีการใช้คำสแลง และคำลงท้าย รูปประโยคไม่ซับซ้อนและมีการละประธานมากกว่าในวจนลีลาหารือ ใช้คำซ้ำ

5. วจนลีลาแบบสนิทสนม (Intimate style) ได้แก่ การใช้ภาษาในกลุ่มเฉพาะ ภาษาถิ่น การละความไว้ในฐานที่เข้าใจแบบไม่เป็นทางการมากที่สุด ลักษณะของภาษาอาจแยกจากวจนลีลาเป็นกันเองได้ยาก แต่อาจสังเกตได้จากการกร่อนของคำและประโยคมีมากกว่า และมีการใช้คำย่อ หรือคำสลับสาบานมาก

กรอบแนวคิดข้างต้น ผู้วิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวจนลีลาในหนังสือเข็มทิศชีวิต ตอน “แผนที่ดูจิด บริหารชีวิต สู่อิสระทางการเงินและจิดใจ” ของฐิตินาถ ฦ พัทลุง ต่อไป

วัตถุประสงค์

ศึกษาวจนลีลาในหนังสือเข็มทิศชีวิต ตอน “แผนที่ดูจิด บริหารชีวิต สู่อิสระทางการเงินและจิดใจ” ตามแนววจนลีลาของมาร์ติน โจส (Joos, M., 1961) และเพ็ญญา คล้ายสิงโต (2555) มาผนวกเข้าด้วยกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษานี้คือ ข้อความในหนังสือเข็มทิศชีวิต ตอน “แผนที่ดูจิด บริหารชีวิต สู่อิสระทางการเงินและจิดใจ” เล่ม 1 ของฐิตินาถ ฦ พัทลุง ซึ่งเนื้อหาแบ่งออกเป็น 7 ภาค 77 เรื่อง ดังนี้

1. หยุดทบทวน
2. ฐักฎของชีวิต
3. วางใจให้ถูกต้อง
4. กำหนดเป้าหมายให้ถูกต้อง

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิต

5. ใช้ชีวิตให้ตรงเป้าหมาย
6. เลือกและรักษาความสัมพันธ์กับคนให้ดี
7. ทุกอย่างรวมลงที่...ใจ

ผู้วิจัยได้นำข้อความในหนังสือเข็มทิศชีวิต ตอน “แผนที่ดูจิต บริหารชีวิต สู่อิสระทางการเงินและจิตใจ” ของฐิตินาถ ฦ พัทลุง จำนวน 7 ภาค 77 เรื่อง นำมาศึกษาวิเคราะห์ว่าจันลีลาเฉพาะลักษณะทางภาษา 3 มิติ โดยใช้แนวทางของ เพ็ญญา คล้ายสิงห์โต ดังนี้

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์จันลีลาการใช้ภาษางานเขียนของ ฐิตินาถ ฦ พัทลุง ซึ่งสะท้อนออกมาเป็นจันลีลา พบว่า มีการใช้จันลีลา 3 แบบ ได้แก่ จันลีลาระดับที่ 3 - 5 คือ จันลีลาแบบหารือ จันลีลาแบบเป็นกันเอง และจันลีลาแบบสนิทสนม ตามลำดับ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. จันลีลาแบบหารือ (Consultative style) มีลักษณะเด่นทางภาษา คือ

ใช้ภาษาพูด คือมีการใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 คำว่า ฉัน ผม และคำสรรพนามบุรุษที่ 2 คำว่า เธอ คุณ พวกคุณ พวกเธอ เป็นต้น มีการใช้คำลงท้าย (final particles) เพื่อแสดงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เช่นคำว่า ค่ะ ครับ สำหรับการใช้ประโยคจะมีลักษณะใช้ประโยคความเดียวโดยเรียงลำดับส่วนประกอบของประโยคตามส่วนที่ต้องการเน้น และใช้ประโยคความรวมที่มีทั้งคำเชื่อมและไม่มีคำเชื่อม ประโยคไม่ซับซ้อน หรือใช้ประโยคคำถาม การใช้คำภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ฯลฯ จะมีการอ้างอิงข้อมูลจากบุคคลสำคัญ และใช้ภาษาที่แสดงอารมณ์และความรู้สึกใช้การละคำ (ellipsis) ในปริมาณน้อย

1. “เคยสังเกตบ้างหรือไม่ว่า มีแรงผลักดันขึ้นมาในใจเรา ผลักให้เราเดินไปโทรศัพท์หาเพื่อนเวลาเหงา ไปเปิดทีวี เปิดวิทยุฟัง.....”

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นจันลีลาแบบหารือ เนื่องจาก ผู้แต่งใช้ประโยคคำถาม “เคยสังเกตบ้างหรือไม่ว่า” ใช้คำภาษาต่างประเทศ ได้แก่คำว่า ทีวี

(ฐิตินาถ ฦ พัทลุง, 2547, น. 26)

2. “.....หยิบโทรศัพท์โทรหาเพื่อน .....เปิดทีวีตลอดเวลา เพราะใจมันว้าวุ่น เหงา แกว่ง”

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นจันลีลาแบบหารือ เนื่องจาก ผู้แต่ง ใช้ประโยคความรวม โดยละประธาน และละคำเชื่อม ซึ่งควรใช้ประโยคว่า “ฉันหยิบโทรศัพท์โทรหาเพื่อน และเปิดทีวีตลอดเวลา เพราะใจมันว้าวุ่น เหงา แกว่ง”

(ฐิตินาถ ฦ พัทลุง, 2547, น. 35)

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

3. “ฟังเสิร์ฟก็กลับมาเดิน วินาทีนั้นเอง ดิฉันรู้เลยว่า เราโง่จริงๆ .....”

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวจนลีลาแบบहारिी เนื่องจากผู้แต่ง ใช้การละคำในประโยค โดยละคำว่า ดิฉัน ซึ่งเป็นประธานของประโยค ประโยคที่ถูกตัดต้องควรเป็น “ดิฉันฟังเสิร์ฟ.....”

(ฐิตินาถ ฅ พัทลุง, 2547, น. 48)

4. “ความปวดเป็นเพียงอาการตึบ ๆ”

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวจนลีลาแบบहारिी เนื่องจากผู้แต่ง ใช้คำ “ตึบ ๆ” เป็นคำเลียนเสียงแสดงความรู้สึก

(ฐิตินาถ ฅ พัทลุง, 2547, น. 51)

5. หลวงพ่อชา สุภทโท อดีตท่านเจ้าอาวาสวัดหนองป่าพง เคยกล่าวไว้ว่า “ไ้ก็เป็นไ้ เป็ดก็เป็นเป็ด เมื่อไหร่ที่เราอยากให้ไ้เป็นเป็ด ไ้มันก็เป็นไม่ได้”

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวจนลีลาแบบहारिी เนื่องจากผู้แต่ง ยกคำกล่าวของบุคคลที่สำคัญมาอ้างอิง

(ฐิตินาถ ฅ พัทลุง, 2547, น. 62)

6. “หัวใจสำคัญในการดำเนินชีวิตคือ การรู้จักที่จะหยุดฟังเข็มทิศภายใน ในชีวิตที่ทุกอย่างเป็นของสำเร็จรูป ตั้งแต่ กาแฟ บะหมี่ ไปจนถึงวิธีดำเนินชีวิต.....”

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวจนลีลาแบบहारिी เนื่องจากผู้แต่ง ไม่มีการใช้คำสแลง

(ฐิตินาถ ฅ พัทลุง, 2547, น. 68)

7. มีครั้งหนึ่งในหลักสูตรที่เราทุกคนมีหน้าที่ตามรู้ รูปร่างกายและจิตใจตนเอง มีชายคนหนึ่งลุกขึ้นไปบอกวิทยากรผู้ดูแลว่า “ผมคิดว่า ถ้าผมอยู่ต่อไป ผมคงเป็นอัมพาต หรืออัมพฤกษ์อย่างแน่นอน เพราะผมปวดหัว ปวดคอ ปวดหลัง ปวดเอว ปวดขา ปวดไปหมดทั้งตัว”

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวจนลีลาแบบहारिी เนื่องจากผู้แต่ง ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 “ผม” เพื่อแสดงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และใช้ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน ละประธาน “ผมปวดหัว ผมปวดคอ ผมปวดหลัง ผมปวดเอว ผมปวดขา ผมปวดไปทั้งตัว”

(ฐิตินาถ ฅ พัทลุง, 2547, น. 70)

8. Samuel Smiles กล่าวว่า ความคิดกำหนดการกระทำ การกระทำกำหนดนิสัย นิสัยกำหนดความเคยชิน ความเคยชินกำหนดชะตากรรม

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวจนลีลาแบบहारिी เนื่องจากผู้แต่ง ใช้การอ้างอิงจากต่างประเทศ

(ฐิตินาถ ฅ พัทลุง, 2547, น. 142)

9. แม่ค้าขายกระท้อนลอยแก้ว....”เธอบอกว่าน้ำจะได้ใสเป็นสีสวย ไม่มีสิ่งเจือปน รสหวานเค็มพอดี มีเสียงน้ำแข็งทุบกระทบกันกรึกรีก”

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวัจนลีลาแบบหารือ เนื่องจากผู้แต่ง ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 2 “เธอ และ ใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ คือเสียงก้องน้ำแข็งที่กระทบกัน “กรุกกรึก”

(ฐิตินาถ ณ พัทลุง, 2547, น. 145)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า ฐิตินาถ ณ พัทลุง ใช้วัจนลีลาแบบหารือ เนื่องจากมีการใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 คำว่า **ฉัน ผม** และคำสรรพนามบุรุษที่ 2 คำว่า **เธอ** เป็นต้น มีการใช้คำลงท้าย (final particles) เพื่อแสดงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เช่นคำว่า **คะ** สำหรับการใช้ประโยคจะมีลักษณะใช้ประโยคความเดียวโดยเรียงลำดับส่วนประกอบของประโยคตามส่วนที่ต้องการเน้น โดยเน้นคำว่า **“เพราะ”** ใช้ประโยคความซ้อน และประโยคความรวม โดยละประธาน **“ฉันหาอะไรทำตลอดเวลา เพื่อให้ตัวเองรู้สึกว่ายังมีค่า แต่ก็ยิ่งเหนื่อย ยิ่งหงุดหงิด และหมดพลัง”** ใช้ประโยคความรวมที่มีทั้งคำเชื่อมและไม่มีคำเชื่อม ประโยคไม่ซับซ้อน หรือใช้ประโยคคำถาม **“เคยสังเกตบ้างหรือไม่ว่า”** การใช้คำภาษาต่างประเทศ เช่น ทวี มีการอ้างอิงข้อมูลจากบุคคลสำคัญ โดยใช้ชื่อ Samuel Smiles และหลวงพ่อบุชา สุภทัต โอดิตถ์ท่านเจ้าอาวาสวัดหนองป่าพง การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ คือเสียงก้องน้ำแข็งที่กระทบกัน **“กรุกกรึก”** ใช้คำ **“ตุ๊บ ๆ”** เป็นคำเลียนเสียงแสดงความรู้สึก ใช้การละคำ (ellipsis) ในปริมาณน้อย โดยละคำว่า **“ดิฉัน” “ฉัน”** ซึ่งเป็นประธานของประโยค ประโยคที่ถูกต้องควรเป็น **“ดิฉันฟังเสร็จ.....”** และ **“ฉันหยิบโทรศัพท์โทรหาเพื่อน และเปิดทีวีตลอดเวลา เพราะใจมันว้าวุ่น เหงา แกว่ง”**

2. วัจนลีลาแบบเป็นกันเอง (Casual style) มีลักษณะเด่นทางภาษา คือ

มีการใช้คำสรรพนามเลียนเสียงพูด เช่น ปม ใช้คำลงท้าย (final particles) เพื่อแสดงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง คำว่า **จ๊ะ นะ นะจ๊ะ คับ คร่า** ใช้คำภาษาปากและภาษาสแลง (colloquial speech and slang) ใช้การกร่อนคำ ใช้ประโยคเรียบง่าย และใช้คำอุทาน

1. “อ้อ ยายน่ะทำเข็มหล่นตรงหน้าเตียงในห้องนอนจ๊ะ”

“อ้าว แล้วยายมาหาตรงนี้ทำไมละจ๊ะ”

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวัจนลีลาแบบกันเอง เนื่องจากผู้แต่ง ใช้คำอุทาน “อ้อ” “อ้าว” และคำลงท้าย “จ๊ะ” “ละจ๊ะ”

(ฐิตินาถ ณ พัทลุง, 2547, น. 23)

2.ทำไมจะไม่ได้ละหลานรัก.....ยังไปเที่ยวหาตามผับ ตามบาร์ ตามห้างได้ทุกวันเลย”

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวัจนลีลาแบบกันเอง เนื่องจากผู้แต่ง ใช้การกร่อนคำ “ห้าง” แทนคำว่า “ห้างสรรพสินค้า”

(ฐิตินาถ ณ พัทลุง, 2547, น. 25)

3. ผาดพันกับคนอื่นทุกวิถีทาง หวังว่าเมื่อเป็นที่หนึ่งแล้วจะมีความสุข.....”

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวัจนลีลาแบบกันเอง เนื่องจากผู้แต่ง ใช้ภาษาปาก คำว่า “ฟาดฟัน” ควรใช้ คำว่า “ต่อสู้อ”

(ฐิตินาถ ฅ พัทลุง, 2547, น. 34)

4. “บางคนเสพติดการซ้อปบั้ง เสื้อผ้า เครื่องประดับ.....”

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวัจนลีลาแบบกันเอง เนื่องจากผู้แต่ง ใช้ภาษาปาก คำ “ซ้อปบั้ง”

(ฐิตินาถ ฅ พัทลุง, 2547, น. 66)

5. วิทยากรจึงตอบว่า “เออดินะที่ไม่มีหาง”

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวัจนลีลาแบบกันเอง เนื่องจากผู้แต่ง ใช้ภาษาปาก คำว่า “เออดินะ” ควรใช้ คำว่า “ดินะที่ไม่มีหาง”

(ฐิตินาถ ฅ พัทลุง, 2547, น. 70)

6. “คุณ มัวร้องให้เสียดายรอดอยู่ไต้ย้งง ดูโน้นสิ แขนของคุณกระเด็นไปอยู่ฟากโน้นแนะ”

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวัจนลีลาแบบกันเอง เนื่องจากผู้แต่ง ใช้ภาษาปาก ย้งง คือ อย่างไร ย้งไม่ทราบ “ฟากโน้น” เป็น ฟ้งโน้น” และคำลงท้าย “แนะ”

(ฐิตินาถ ฅ พัทลุง, 2547, น. 132)

7. “กิจกรรมแน่นเอี้ยดทั้งวันเสาร์อาทิตย์”

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวัจนลีลาแบบกันเอง เนื่องจากผู้แต่ง ใช้ภาษาปาก “แน่นเอี้ยด” แทน “แน่น มาก”

(ฐิตินาถ ฅ พัทลุง, 2547, น. 174)

8. “มีผู้หญิงหลายคนที่ชอบแต่งตัวโป๊ โข้วเนื้อหนังร่างกายเยอะ ๆ .....”

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวัจนลีลาแบบสนทสนม เนื่องจากผู้แต่ง ใช้ภาษาปากและคำสแลง คำ “โป๊” เป็นภาษาปาก ที่ถูกต้องใช้คำว่า “ไม่เรียบร้อย” “เยอะๆ เป็นคำสแลง “ที่ถูกต้องใช้คำว่า “มาก ๆ”

(ฐิตินาถ ฅ พัทลุง, 2547, น. 187)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นไต้ว่า ฐิตินาถ ฅ พัทลุง ใช้วัจนลีลาแบบเป็นกันเอง เนื่องจาก ใช้คำอุทาน “อ้อ” “อ้าว” และคำลงท้าย “จ๊ะ” “ละจ๊ะ” “แนะ” ใช้ภาษาปากเพื่อบอกเล่าเรื่องราวและแสดงความคิดเห็น ทำให้ผู้อ่านรู้สึกเป็นกันเองเหมือนกำลังสนทนากับผู้เขียน เช่น คำ “เนี่ยนะ” แทนคำ “นี่นะ” คำ “ฟาดฟัน” “เออดินะ” “ย้งง” “ฟากโน้น” เป็น “ฝ้งโน้น” “แน่นเอี้ยด” เป็น “แน่นมาก” “ซ้อปบั้ง” ใช้การ กร่อนคำ เช่นคำว่า “ห้าง” แทนคำว่า “ห้างสรรพสินค้า” การเขียนโดยการใช้คำสแลง “บ้า” ควรใช้

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

“...เร่งเพิ่มตัวเลขในธนาคารอย่างมากมาย” และคำว่า “ไป” “เยอะ ๆ” ที่ถูกต้องใช้คำว่า “ไม่เรียบร้อย” และ “มาก ๆ” ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้พูดโดยทั่วไปในชีวิตประจำวัน

3. วัจนลีลาสนิทสนม (Intimate style) มีลักษณะเด่นทางภาษา คือ

มีการใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 กู บุรุษที่ 2 พวกแก ใช้คำลงท้าย (final particles) เพื่อแสดงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง คำว่า เนาะ ละเนาะ คร้าฟ มีการใช้คำศัพท์เฉพาะกลุ่ม (Jargon) และคำย่อที่คนนอกกลุ่มหรือคนไม่สนิทไม่รู้ความหมาย และใช้สลับสับาน

1. ทุกวันนี้เราเห็นตำราของชาวตะวันตกมากมายที่สอนให้เรา be proactive บ้าง be in the present บ้าง .....

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวัจนลีลาแบบสนิทสนม เนื่องจากผู้แต่ง ใช้คำศัพท์เฉพาะกลุ่ม (Jargon) be proactive บ้าง be in the present บ้าง .....

(ฐิตินาถ ฅ พัทลุง, 2547, น. 29)

2. “คนชอบกินเหล้าก็มีเพื่อนเป็นก๊วนเหล้า” .....

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นวัจนลีลาแบบสนิทสนม เนื่องจากผู้แต่ง ใช้คำศัพท์เฉพาะกลุ่มหรือเฉพาะวงการ คำ “ก๊วน” ที่ถูกควรใช้ “กลุ่ม” “คนชอบกินเหล้าก็มีเพื่อนเป็นกลุ่มกินเหล้า” .....

(ฐิตินาถ ฅ พัทลุง, 2547, น. 187)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า ฐิตินาถ ฅ พัทลุง ใช้วัจนลีลาแบบสนิทสนม เนื่องจาก มีการใช้คำศัพท์เฉพาะกลุ่ม (jargon) be proactive บ้าง be in the present บ้าง .....” ใช้คำศัพท์เฉพาะกลุ่มหรือเฉพาะวงการ คำ “ก๊วน” ที่ถูกควรใช้ “กลุ่ม” “คนชอบกินเหล้าก็มีเพื่อนเป็นกลุ่มกินเหล้า” .....

ผลการศึกษาข้างต้น แสดงให้เห็นว่า วัจนลีลาในหนังสือเข็มทิศชีวิต ตอน “แผนที่ดูจิต บริหารชีวิต สู่อิสระทางการเงินและจิตใจ” ของฐิตินาถ ฅ พัทลุง ซึ่งใช้หลักการแบ่งวัจนลีลาตามแนววัจนลีลาของ มาร์ติน โจนส์ (Joos, M., 1961), อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2547) และเพ็ญญา คล้ายสิงโต (2555) ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา 7 บท 77 เรื่อง พบว่า การใช้วัจนลีลา 3 ประเภท ได้แก่ วัจนลีลาหารือ (Consultative style) วัจนลีลาแบบเป็นกันเอง (Casual style) และ วัจนลีลาแบบสนิทสนม (Intimate style) ตามลำดับ ส่วน วัจนลีลาแบบตายตัว (Frozen style) และวัจนลีลาเป็นทางการ (Formal style) ไม่ปรากฏการใช้ในงานเขียนของ ฐิตินาถ ฅ พัทลุง

สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า วัจนลีลาในหนังสือพิมพ์ชีวิต ตอน “แผนที่ดูจิต บริหารชีวิตสู่อิสระทางการเงินและจิตใจ” ของ ฐิตินาถ ณ พัทลุง เป็นวัจนลีลาแบบหารือ (Consultative style) วัจนลีลาแบบเป็นกันเอง (Casual style) และวัจนลีลาแบบสนิทสนม (Intimate style) ตามลำดับ ซึ่งต่างจากวัจนลีลาในการเขียนข้อความสถานะเฟซบุ๊กในภาษาไทย ของเพ็ญญา คล้ายสิงโต (2555) ที่พบการใช้วัจนลีลาแบบเป็นกันเองและวัจนลีลาแบบสนิทสนม โดยมีมิติด้านการใช้คำ เช่น การใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 เพื่อแสดงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง การใช้คำสแลง การใช้คำอุทาน การใช้ภาษาปาก การใช้การกร่อน คำละคำหรือคำย่อ ใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ และการใช้คำศัพท์เฉพาะกลุ่มหรือเฉพาะวงการ มิติด้านรูปเขียน ใช้คำเลียนเสียงแสดงความรู้สึก ใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ แต่ไม่มีการใช้มิติการใช้เครื่องหมายวรรคตอนเพื่อแสดงอารมณ์ และมิติด้านโครงสร้าง ใช้รูปแบบการเขียนประโยคที่ไม่ซับซ้อน ใช้ประโยคคำถาม ให้ผู้อ่านหาคำตอบ ใช้การละคำซึ่งเป็นประธานของประโยค ใช้การอ้างอิงจากต่างประเทศ และยกคำกล่าวของบุคคลที่สำคัญ อีกลักษณะหนึ่งการใช้บทสนทนา เพื่อดึงดูดความสนใจผู้อ่าน ของวัจนลีลาในเรื่องเล่าสำหรับเด็กไทย: นัยสำคัญต่อการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา ซึ่ง สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ (2559) ใช้ภาษาพูด เช่น คำลงท้าย การใช้ชนิดของประโยคและคำกริยาที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจอยากเรียนรู้ และมีลักษณะคล้ายกับวัจนลีลาของหนุ่มเมืองจันท์ในหนังสือรวมบทความของเรื่อง “คำถามสำคัญกว่าคำตอบ” ของกระต่ายเพชร คงรอด และคณะ (2557) ที่พบการใช้ภาษาไม่เป็นทางการเพื่อสร้างความเป็นกันเอง ใช้คำยืมจากภาษาต่างประเทศ ใช้ประโยคขอร้องหรือชักชวนเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านคิดตาม และตรงกับวัจนลีลาในงานเขียนของ ปราบดา หยุ่น ของพรพรรณ กลั่นแก้ว (2548) มีวัจนลีลา 3 ประเภท คือ วัจนลีลาแบบหารือ (Consultative style) วัจนลีลาแบบเป็นกันเอง (Casual style) และวัจนลีลาแบบสนิทสนม (Intimate style) และพบในงานวิจัยของ นิชาพร ยอดมณี (2558) “การศึกษาวัจนลีลาในงานเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระหว่างเพศชายและเพศหญิง กรณีศึกษางานเขียนเรื่อง “ความฝันและเป้าหมายในชีวิต” ก็ใช้หลักการแบ่งวัจนลีลาตาม มาร์ติน โจส (Martin Joos) ผลการศึกษาพบว่า “เพศ” ของนักศึกษาเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างของวัจนลีลาในงานเขียนภาษาไทย โดยนักศึกษาเพศหญิงใช้วัจนลีลาแบบกึ่งทางการมากที่สุด ในขณะที่นักศึกษาเพศชายใช้วัจนลีลาแบบเป็นกันเองมากที่สุด ในงานเขียนของ ปาติยะห์ แวบาจิง (2554) ได้ศึกษา “วัจนลีลาในบทไว้อาลัยผู้วายชนม์ของ ชรรค์ชัย บุญปาน” ซึ่งใช้ภาษาระดับกึ่งแบบแผนกับภาษาปาก หรือใช้ภาษาพูดเพื่อสร้างความเป็นกันเอง การอ้างอิงเอกสารหรือข้อมูลเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือ และโน้มน้าวให้ผู้อ่านสนใจติดตามเนื้อเรื่อง

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาพบว่า วัจนลีลาในหนังสือเข็มทิศชีวิต ตอน “แผนที่ดูจิต บริหารชีวิต สู่อิสระทางการเงินและจิตใจ” ของฐิตินาถ ณ พัทลุง พบวัจนลีลา 3 ประเภท คือ วัจนลีลาแบบहारो, วัจนลีลาแบบเป็นกันเอง และวัจนลีลาแบบสนิสนม ไม่พบวัจนลีลาตายตัว และวัจนลีลาเป็นทางการ เนื่องจากงานเขียนของฐิตินาถ ณ พัทลุง เป็นงานเขียนที่มีลักษณะเหมือนกำลังเล่าให้ผู้อ่านฟัง และให้ผู้อ่านคิดตามหรือหาคำตอบไปด้วยกับผู้เขียน วัจนลีลาที่ใช้จึงมีความเป็นทางการน้อย ในงานเขียนวัจนลีลาในหนังสือเข็มทิศชีวิต ตอน “แผนที่ดูจิต บริหารชีวิต สู่อิสระทางการเงินและจิตใจ” ของฐิตินาถ ณ พัทลุง จำนวน 7 ภาค 77 เรื่อง ผลการวิจัยข้อความในหนังสือเข็มทิศชีวิตจึงทำให้เห็นลักษณะการใช้วัจนลีลาทั้ง 3 ประเภท โดยใช้การวิเคราะห์ลักษณะทางภาษาใน 3 มิติ แต่ในมิติด้านรูปเขียนไม่ปรากฏมิติด้านรูปเขียนในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนเพื่อแสดงอารมณ์ และพบว่าวัจนลีลาที่พบมากที่สุดจะเป็นวัจนลีลาแบบहारो รองลงมาจะเป็นวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง พบน้อยที่สุดคือวัจนลีลาแบบสนิสนม และหากมีการศึกษาวัจนลีลาในงานเขียนของนักเขียนอื่น ๆ ซึ่งเป็นประเด็นที่น่าสนใจก็สามารถนำไปต่อยอดเป็นการศึกษาเปรียบเทียบวัจนลีลาที่ปรากฏในงานเขียนของนักเขียนท่านอื่นต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำงานวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาวัจนลีลาในงานเขียนของนักเขียนร่วมสมัยคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นที่นิยมของผู้อ่านในปัจจุบัน เช่น “ความสุขของกะทิ” ของงามพรรณ เวชชาชีวะ “ความสุขฉบับพกพา ของนี้วกลม เพื่อวิเคราะห์ลักษณะทางภาษาใน 3 มิติ และใช้ภาษาอย่างไรจึงทำให้อ่านประทับใจและเป็นที่ยอมรับของผู้อ่าน

เอกสารอ้างอิง

- กะรัตเพชร คงรอด, ชูขวัญ เย็นใจชน, ปุณยวีร์ อินทรักษา, ศุภรางคณา มะณีโชติ, อิทธิพัทธ์ ทยา และ มนตรี มีเนียม. (2557). วิจารณ์ลีลาของหนุ่มเมืองจันทน์ในหนังสือรวมบทความเรื่อง “คำถามสำคัญกว่าคำตอบ”. *วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, 6(1), 44-60.
- ขวัญใจ บุญคุ้ม. (2559). *วิจารณ์ลีลาและบทบาทหน้าที่ของเพลงลูกทุ่ง* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ฐิตินาถ ณ พัทลุง. (2547). *เข็มทิศชีวิต 1*. กรุงเทพฯ: บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน).
- นิชาพร ยอดมณี. (2558). *การศึกษาวิจารณ์ลีลาในงานเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระหว่างเพศชายและเพศหญิง กรณีศึกษางานเขียนเรื่อง “ความฝันและเป้าหมายในชีวิต” ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ปาดิยะห์ แวบางิง. (2554). *วิจารณ์ลีลาในบทไว้อาลัยผู้วายชนม์ของ ชรรค์ชัย บุนปาน* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ปราณี กุลละวณิชย์, และคณะ. (2532). *ภาษาทัศนาว*. กรุงเทพฯ: โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พจนานุกรม-ดิกชันนารี*. (ม.ป.ป.). สืบค้น 13 สิงหาคม 2563, จาก <https://www.online-english-thai-dictionary.com/?word=how-to&d=1&m=0&p=1>
- พรพรรณ กลั่นแก้ว. (2548). *วิจารณ์ลีลาในงานเขียนของปราบดา หยุ่น* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เพ็ญญา คล้ายสิงห์โต. (2555). *วิจารณ์ลีลาในการเขียนข้อความสถานะเฟซบุ๊ก ในภาษาไทย (Speech Styles in Thai Facebook Status Posting)*. พะเยา: มหาวิทยาลัยพะเยา.
- วิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์. (2528). *ระบบหน่วยคำ: การศึกษาโครงสร้างภายในคำ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมพร มั่นตระกูล ประไพพัฒน์. (2540). *การเขียนเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ. (2559). วิจารณ์ลีลาในเรื่องเล่าสำหรับเด็กไทย: นัยสำคัญต่อการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา. *วารสารนิดาภาษาและการสื่อสาร*, 21(29), 92-109
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2547). *รู้ทันภาษา รู้ทันการเมือง*. กรุงเทพฯ: ขอคิดด้วยคน.
- อรัญญา ตัญคำภี, และจิระสุข สุขสวัสดิ์. (2542). *จิตวิทยาเพื่อการพัฒนาตนและสร้างสรรค์สังคม*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

Joos, M. (1961). *The five clocks. A linguistic excursion into the five styles of English usage.*

New York: Harcourt, Brace and World.

Jung, C. G. (2012). *The Red Book: A Reader's Edition: A Reader's Edition.* WW Norton &

Company.